

der vedkommer Søfortarkivet saa vel som alle de andre nævnte Poster, og det er Hensynet til vor Flaade. Vor Flaade skal ogsaa kunne seile, men den kan ikke seile, uden at Farvandet er i behørig Orden, eller uden at det er behørig belyst, eller naar der ligger Brag i Veien, der ikke ere optagne, saa at altsaa alle disse Foranstaltninger her ogsaa ere til Fordel for Staten og ikke blot for Private. — Mønstringsvæsenet udenfor Kjøbenhavn og Isbrydningsforsøg i Sundet er det næsten ikke værdt at tale om, men jeg skal dog angaaende det sidste Punkt sige et Par Ord. Ved de Isbrydningsforsøg, der have fundet Sted ved Kjøbenhavn, har der ikke været Tale om Skibsfarten, men om Postvæsenets Interesser, idet de ere gaaede ud paa at bringe Postforbindelsen mellem Kjøbenhavn og Malmø i Gang igjen. Der er nu ad privat Wei truffet Foranstaltninger til at faae dette Forhold indrettet paa en hensigtsmæssig Maade, uden at det vil komme til at koste Staten Nogetsomhelst. Det forenede Dampskibsselskab har nemlig sluttet en Kontrakt med Sverig, gaaende ud paa, at Selskabet paatager sig at lade bygge et nyt i alle Henseender fyldestgjørende Isbryderdampskib, mod at Malmø Kommune og det svenske Postvæsen dertil bidrager noget Vist. Jeg tror, at det giver et ret flaaende Bevis paa, hvorledes man hinsides Sundet betragter den Slags Forhold i Modsetning til her, hvor man vil gjøre det til en Udbredelse for Skibsfarten, at der gives 6,000 Kr. ud for at bane Wei for en Postforbindelse med Sverig. — Saa komme vi til Helsingørs Havn og Esbjerg Havn. Ja, hvad Havnene angaar maaske det være mig tilladt at tro, at de ere indrettede, for at Landet derigjennem kan udføre sine Produkter og igjen indføre, hvad det har fornødent; men de ere ikke indrettede til Fornøielse for Skibene, for at disse kunne seile ind og ud af dem; thi i saa Tilfælde vilde man vist ikke have givet saa mange Penge ud til Havne. — Nu kommer der en hel Tirade om, at Skibsfarten vel giver Statskassen en Indtægt af 800,000 Kr., men at den koster saa Meget, at den endogaa med Lagerrenter — det staar der udtrykkelig — faar det Beløb tilbage, ja undertiden med indtil 100 pCt.! Den Passus vil jeg skjænke de Herrer. — Saa kommer der en lille Sammenligning med Hartkornsskatterne; men jeg tror rigtignok, at de to Ting, Hartkornsskatterne og Skibsafgiften, paa ingen Maade lade sig sammenligne. Hartkornsskatten er en gammel Skat, og Udvalget har ganske vist, efter hvad det selv skriver, Kjærlighed til gamle Skatter, saa at det altsaa vel heller

ikke er vred paa denne Skat, da den jo er gammel. Hartkornsskatten er saa gammel, at den har Indflydelse ogsaa paa Eiendommenes Værdi, thi naar en Mand kjøber en Eiendom, hvorpaa der hviler den og den Hartkornsskat, er det en Selvfølge, at han uden den vilde betale saa meget mindre for Eiendommen, som Hartkornsskatten udgjør kapitaliseret. Skibsafgiften hviler jo imidlertid, naar det kommer til Stykket, slet ikke paa Skibet, men paa Varerne, saaledes at den i eet Tilfælde virker som forøget Indførselstold og i andre Tilfælde som Udførselstold, og jeg tror derfor, at man virkelig ikke kan drage nogen som helst Sammenligning mellem de to Slags Skatter, hvad da ogsaa Udvalgets Mindretal udtrykkelig har udtalt i Betænkningen. — Saa kommer der et Stykke, som jeg i Alvor tilstaar, at det har gjort mig meget ondt at læse i en Betænkning herfra. Det lyder saaledes: „En endnu nærmere Sammenligning tilbyder sig vistnok mellem „Skibsafgiften“ og „Bygningsafgiften“, som den lille fattige Haandværker paa Landet maa udrede. Blive monstro ikke de Rum, Væberne, Hjulmanden osv. benytter til sin Nærings Udøvelse, ligesaa godt opmaalte og beskattede som det fragtgivende Rum i et Skib? Og hvor skal man søge den rationelle og retfærdige Grund til, at den store Rheder skal slippe der, hvor den simple Haandværksmand maa betale?“ Jeg negter ikke, at, naar jeg havde læst det i et socialdemokratisk Blad, vilde jeg have fundet det paa rette Sted, men her ikke. Hvad er det da, som den store Rheder slipper for? Hvor maaske den store Rheder ombord i sit Skib? Nei, gjør han det, hører han vist ikke til de store Rhedere, men til de meget smaa. Den store Rheder bor i Land, og den Eiendom, hvori han bor, bliver ligesaa godt maalt ud som den fattige Haandværkers, saa at han maa betale forholdsvis ligesaa Meget som denne; bor han tilleie, ligger Afgiften jo i Husleien. Jeg kan derfor ikke negte, at jeg finder, at dette Argument beviser vistnok Intet. Der er endnu en Bemærkning fra Flertallets Side, som jeg maa sige, at jeg heller ikke forstaar. Det omtales, at Skibsafgiften i sin Tid blev hævet for den indenlandske Skibsfart, og der udtales en Beflagelse derved, idet man mener, at Dampskibsfarten derved er bleven begunstiget paa Seilfibenens Beføstning. Der er nu vistnok Ingen, der med større Bedrøvelse end jeg har set Seilfibenarten gaa tilbage. Skibsrederi har fra Ungdommen været det, jeg interesserede mig mest for; jeg blev endogaa en Slags lille Skibskonstruktør, og jeg tror at turde sige,